

Richtlijn om te komen tot een besluit om al of niet te reanimeren.

Allereerst is het belangrijk te weten wat reanimatie wel en niet inhoudt: in geval van een hartstilstand/ademstilstand wordt door hartmassage en beademing geprobeerd de hartslag en de ademhaling weer op gang te brengen. Een besluit om niet te reanimeren houdt *niet* automatisch in, dat bij alle overige gezondheidsproblemen niet meer wordt gehandeld. Het gaat puur om de vraag wat te doen als er zich een hartstilstand/ademstilstand voordoet.

Bij elke medische beslissing worden door een deskundige de kans van slagen en de risico's afgewogen. Zo ook bij een beslissing om wel of niet te reanimeren. Dit gaat dan om een medische afweging op grond van medische gegevens en bekende slagingspercentages in verschillende situaties. De slagingskansen bij een reanimatie worden door verschillende zaken beïnvloed: de gezondheidstoestand van de persoon, de plaats waar een hartstilstand zich voordoet (zijn de juiste mensen en middelen aanwezig om adequaat en met succes te kunnen handelen) en het tijdsverloop tussen hartstilstand en reanimatie.

Wij geloven dat ons leven is gegeven door onze Schepper en het voor Hem waarde heeft, ook al is er sprake van beperkingen. Dit ontslaat ons echter niet van onze verantwoordelijkheid in de zorg voor dit leven. Daarnaast moeten wij ook beseft hebben van grenzen, grenzen van ons leven en in wat wij kunnen met onze medische mogelijkheden.

Een belangrijke vraag is of een behandeling *medisch gezien* zinvol is: leidt de behandeling tot datgene waartoe het moet leiden? Hierbij gaat het *niet* om een oordeel over de zinvolheid van iemands *leven*. Dit oordeel komt ons niet toe. Wanneer een behandeling op grond van medische maatstaven geen kans van slagen heeft, hoeft die behandeling niet te worden toegepast. Een niet-reanimatiebesluit is dan gerechtvaardigd.

Volgende vraag is of de behandeling proportioneel is: staan de zwaarte en de risico's ervan in verhouding tot datgene wat het oplevert. Als een reanimatie op zichzelf een kans van slagen heeft, maar de kans zeer groot is dat de persoon ernstige hersenschade krijgt en op zeer korte termijn alsnog overlijdt, kan worden besloten tot niet-reanimeren. Overigens zijn er christenen die van mening zijn dat ook in die situaties alles moet worden gedaan wat maar mogelijk is.

Veel mensen ervaren een niet-reanimatie-besluit als ingrijpend. Dat is begrijpelijk: het besluit is gericht op het niet handelen als iemand een hart- en ademstilstand krijgt. Iemand zal dan overlijden. Belangrijk is om dan voor ogen te houden dat iemand overlijdt als gevolg van een aandoening, niet door menselijk handelen.

Regelmatig wordt als argument om wel te reanimeren de voorzienigheid van God genoemd: Hij bepaalt ons levensbegin en levenseinde. Dit argument kan echter met even veel reden gebruikt worden om niet te reanimeren: kan reanimeren ook niet een menselijk ingrijpen zijn wat zich

verzet tegen het door God bepaalde levenseinde? Dit maakt wel duidelijk dat Gods voorzienigheid en de menselijke verantwoordelijkheid niet tegen elkaar kan worden uitgespeeld. De menselijke verantwoordelijkheid heeft een plaats in Gods voorzienigheid.

Het reanimatiebesluit is principieel geen ander soort besluit dan een beslissing om al of niet te opereren in een bepaalde situatie. Wanneer iemand kanker heeft met meerdere uitzaaiingen en er doet zich in de laatste fase een probleem voor, wat mogelijk operatief verholpen kan worden, dan wordt ook de vraag gesteld of de operatie kans van slagen heeft en of de operatie proportioneel is. Vrijwel iedereen is het er over eens dat het verantwoord kan zijn om van opereren af te zien. Zo'n beslissing wordt met argumenten genomen. Hetzelfde geldt voor een reanimatiebeslissing.

Staat iemand zelf voor een beslissing, dan is ons advies om met de arts te bespreken of een reanimatie in de persoonlijke situatie medisch gezien kans van slagen heeft en of een reanimatie proportioneel is. Aan de hand van deze informatie kan een besluit worden genomen om al of niet gereanimeerd te willen worden.

Wij hopen dat wij u met deze informatie van dienst hebben kunnen zijn. Mocht u nog vragen hebben dan kunt u tijdens kantooruren telefonisch contact opnemen met de afdeling Individuele belangenbehartiging. Het telefoonnummer is: 0318-54 78 88.

Mocht de vraag urgent zijn, dan kunt u contact opnemen met het NPV-Consultatiepunt. Deze telefoondienst is 24 uur per dag, zeven dagen per week bereikbaar op het volgende nummer: 0318-547878.